

**BAD MOTHER'S  
DAGBOEK**



**BAD MOTHER'S  
DAGBOEK**

**SUZY K QUINN**

Bad Mother's serie # 1

**Bad Mother's Dagboek**

Bad Mother's serie # 1

**Copyright © 2023 Suzy K Quinn**

**Originele titel** Bad Mother's Diary

**Vertaling:** Femke & Eduard Meinema

**Website:** [www.transfiction.nl](http://www.transfiction.nl)

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy k Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

*[www.transfiction.nl](http://www.transfiction.nl)*

ISBN 97800000009403625973

NUR 333

**All rights reserved.**

## Voorwoord

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Daar ben ik jullie, lieve lezers, enorm dankbaar voor.

Heel erg bedankt.

Als je vragen hebt over mijn boeken of over iets anders, neem dan contact met mij op:

**E-mail:** [contact@suzykquinn.com](mailto:contact@suzykquinn.com)

**Facebook.com/suzykquinn** (Je mag me een vriendschapsverzoek sturen. Ik ben dol op vrienden.)

**TikTok / Twitter / Instagram:** @suzykquinn

**Website:** [www.suzykquinn.com](http://www.suzykquinn.com)

veel leesplezier,

Suzy xxx



# JANUARI

## Vrijdag 1 januari

*Nieuwjaarsdag.*

Ik zit weer bij mijn ouders na een enorme ruzie met Nick.

Ik ben zo kwaad.

Ik vroeg Nick om eventjes op Daisy te passen terwijl ik naar de supermarkt ging (ik raak altijd afgeleid als ik haar meeneem - door haar koop ik de meest vreemde dingen die ik helemaal niet nodig heb, zoals limited edition Mars repen).

Toen ik eenmaal thuis kwam, zat Nick te gamen. Naast hem stonden tien lege flesjes Guinness.

**TIEN FLESJES!** In slechts **TWEE** uur tijd!

Ik was woedend.

‘Ik ben niet dronken,’ mompelde hij. ‘Als dat zo was, had ik dit level van Assassin's Creed nooit gehaald.’

Ik vroeg hem in een rechte lijn naar me toe te komen lopen om het te bewijzen. Hij viel.

Terwijl ik tegen hem stond te schreeuwen, kwam zijn moeder ons appartement binnen.

Ze zag Nick op de grond liggen en zei: ‘Je ziet er moe uit, schat.’ Daarna vroeg ze wat er aan de hand was.

Ik vertelde haar dat Nick zichzelf klem had gezopen terwijl hij op een drie maanden oude baby paste.

‘Oh *Nick*,’ zei Helen. ‘Maar Juliette, hij heeft de hele dag gewerkt. Hij is *duidelijk* gestrest.’

De hele dag gewerkt? Het enige wat hij die dag had gedaan was een script van slechts twee pagina’s doornemen. Een script van een of ander reclamespotje over online poker.

‘Nou, als ik ooit relatieadvies nodig heb van een gescheiden vrouw,’ begon ik tegen Helen, ‘dan laat ik het je nog wel weten.’

Daarna schreeuwde ik nog iets tegen Nick, pakte ik vlug een tas in en riep dat ik Daisy naar het huis van mijn ouders ging brengen.

Het was de bedoeling dat ik als een sterke en onafhankelijke vrouw het appartement zou verlaten, maar helaas moest ik terug voor de roze deken van Daisy, Teddy Snuggles, het verduisteringsgordijn met zuignappen en haar nachtlampje.

## **Zaterdag 2 januari**

Nick belde net en smeekte me om hem te vergeven.



‘Ik heb je nodig, Julesy. Ik heb mijn meisje nodig. Ik ben verloren zonder jou.’

Ik weiger om medelijden met hem te krijgen. Hij moet zichzelf herpakken. Al zijn katers zijn al erg genoeg, maar dronken worden terwijl hij op Daisy moet passen...

Ik heb mezelf trouwens gewogen vanmorgen. Dat deed ik op de weegschaal van pap uit de jaren 70, omdat die meestal wat vriendelijker is dan die van mijzelf.

Ik ben verdorie dertien kilo zwaarder dan voor mijn zwangerschap.

En dan moet ik er ook nog bij zeggen dat ik volledig naakt op de weegschaal ben gaan staan, *nadat* ik naar het toilet was geweest.

Argh!

### **Zondag 3 januari**

Het probleem met het moederschap tegenwoordig, is dat er een heleboel van je verwacht wordt. Zoals:

1. Je moet slank, goed verzorgd en modieus gekleed zijn. Het liefst inclusief hippe luiertas met een printje van bosdieren.
2. Je moet een soort van IKEA huis hebben vol met kindvriendelijke rommel (denk aan een krijtbord op de koelkast en allemaal educatief speelgoed).
3. Je moet één worden met de natuur en een volledig biologisch pad bewandelen. Plastic Tupperware is uit

den boze, je mag enkel biologische groenten kopen, moet borstvoeding geven, moet op een natuurlijke manier bevallen, enz. Maar, tegelijkertijd...

4. Moet je ook super schoon zijn en iedere bacterie met een chemisch spulletje schoonschrobben en tien keer per dag je handen wassen.

Dit allemaal EN je moet ook het huis zien te verlaten zonder mysterieuze witte vlekken.

Hoe doen vrouwen dat?

Nick heeft me de hele dag gebeld en ge-sms't. Hij beloofde plechtig nooit meer te drinken en smeekte om foto's van Daisy.

Het is een begin. Denk ik.

## **Maandag 4 januari**

Laura kwam vandaag langs en stelde voor om samen te gaan joggen in Great Oakley.

Ik leek wel gek maar ik stemde ermee in.

Ik, hardlopen naast mijn mooie en atletische zus, is alles behalve een goed idee. Vooral gezien het feit dat ik een enorm dikke kont heb overgehouden aan mijn zwangerschap.

Ik leek meer op een hijgende, lompe koe achter een langbenig, blond paradepaardje.

Uiteindelijk kwamen we in het bos terecht en renden naast het spoor van de trein, waar ik - uiteraard - ver achter bleef.

Terwijl ik binnensmonds liep te vloeken, zag ik iets wat leek op een hondendrol. Ik sprong opzij, stapte mis, struikelde en viel.

Het eerste wat ik daarna zag was het felle licht van een iPhone. Het scheen in mijn gezicht.

‘Wie ben jij en waarom verblind je me?’ schreeuwde ik.

Een norse stem antwoordde: ‘Juliette? Ik ben het, Alex.’

‘Alex wie?’ vroeg ik.

‘Alex Dalton.’

Het licht van de iPhone ging uit en toen pas zag ik mijn oude vriend Alex. Hij droeg een compleet zwarte hardloop outfit die je normaal alleen ziet bij een Runnersworld model. Alex fronste - zoals hij altijd deed - en dacht blijkbaar even na.

‘De Alex Dalton?’ vroeg ik. ‘Rijkaard en kampioen touwzwaaien? Wat doe jij nou hier op een doordeweekse dag?’

‘Da’s een lang verhaal,’ zei Alex. ‘Trouwens, een rijkaard is eigenlijk gewoon een zakenman.’

Typisch Alex. Gevoel voor humor is in zijn vak blijkbaar niet nodig.

‘Goed je te zien,’ zei ik toen hij me overeind hielp. ‘Ik dacht dat je in Londen zat.’

‘Klopt,’ zei Alex. ‘Meestal.’

‘Waarom draag je eigenlijk een T-shirt? Het is winter!’ zei ik. ‘De eekhoorns hier zijn vast niet onder de indruk van je gespierde lichaam, hoor.’

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik heb net ruim tien kilometer gerend en heb het warm. Trouwens, met deze arm voel ik geen kou.’ Hij gaf een klap op de verbrande huid van zijn linker bovenarm. ‘Waarom ben jij hier helemaal alleen?’

‘Dat ben ik niet,’ zei ik. ‘Ik ben hier samen met Laura. Maar, wat doe *jij* hier helemaal alleen? Een knappe jongen zoals jij moet voorzichtig zijn in het bos.’

‘Knappe jongen?’

‘Nou, goed dan, een jongen met een gezond uiterlijk. Iemand die aan atletische behendigheid doet en let op wat hij eet.’

‘Ik zag mezelf altijd meer als een stoere jongen.’

‘Als je stoer wilt zijn, moet je een baardje laten staan.’

‘En trouwens, ik was nooit geïnteresseerd in atletische behendigheid,’ zei Alex. Er verscheen een glimlach rond zijn lippen. ‘Ik hield meer van skiën. Waar is je zus?’

Ik zei hem dat Laura ergens verderop was.

‘Ik breng je wel naar haar toe,’ zei Alex. ‘Het is hier verraderlijk.’

Hij bood me zijn arm aan. Ik hield zijn litteken vast.

‘Je hoeft het niet aan te raken als je dat niet wilt,’ zei Alex. ‘Ik weet best dat het er niet fraai uitziet.’

‘Nee, dat is niet zo,’ zei ik. ‘Doe niet zo maf.’

Ik vroeg hem of hij van hardlopen hield. Hij knikte en voegde eraan toe: ‘Het is een van de weinige keren dat ik anoniem kan zijn. Ik ben totaal onbelangrijk als ik ren.’

‘Als dat is wat je graag wilt,’ zei ik, ‘waarom rijd je dan nog steeds rond in die opzichtige Rolls Royce? Die auto schreeuwt gewoon dat je geld hebt.’

‘Om te laten zien wie ik ben.’

‘Ik denk dat de mensen dat heus wel weten,’ zei ik. ‘Jij bent het grote succesverhaal van Great Oakley.’

‘Sommige mensen weten dat niet,’ zei Alex. ‘Ze vergelijken me met mijn vader.’

‘Als je niet vergeleken wilt worden met je vader, waarom rijd je dan in zo’n oubollige bak?’ vroeg ik. ‘Je bent ergens in de dertig! Nog eventjes en je draagt ook nog zo’n ouderwetse, hoge hoed.’

Alex glimlachte eigenzinnig en zei: ‘Ik ben dol op mijn auto. Trouwens, ik heb jou eigenlijk nog nooit zien rennen.’

Tja. Ik ben stom genoeg geweest om mezelf in te schrijven voor de Winter Marathon.

Eigenlijk heeft Sadie me onder druk gezet terwijl ik zwanger was en mezelf vol zat te proppen met taart.

‘Je bent wel vroeg begonnen met trainen,’ zei Alex. ‘De marathon is pas over elf maanden.’

Ik zei hem dat dat in mijn geval geen kwaad kon.

Alex vertelde me dat hij dit jaar waarschijnlijk ook de wintermarathon ging lopen en later ook de marathon van Londen, Tokio en Berlijn. Hij vertelde het alsof marathons de normaalste zaak van de wereld waren. Een fluitje van een cent.

Ik zei hem dat ik waarschijnlijk nooit de finish zou halen.

‘Dat is niet de juiste instelling, Juliette,’ zei hij. ‘Dat is falen voordat je überhaupt begint.’

Ik zei hem dat het gewoon realistisch was en dat Nick ook dacht dat ik het niet ging halen.

‘Je moet nooit luisteren naar Nick Spencer,’ zei Alex. ‘Iedereen kan een marathon lopen, alleen je moet wel trainen. Het is meer mentaal dan fysiek.’

Ik zei hem dat ik bijna nooit naar Nick luisterde. Maar in dit geval kon de vader van mijn kind best eens gelijk hebben.

‘Onzin,’ zei Alex. ‘Ik ga je trainen en we zullen hem eens een poepie laten ruiken.’

Ik zei dat ik zijn tijd niet wilde verspillen. Toen zagen we Laura verderop, waarna Alex zei: ‘Ik zie je dit weekend op het bal van mijn moeder.’

Het Dalton Bal is gewoonlijk op oudejaarsavond, maar dit jaar niet. Catrina Dalton zit nog in Australië om een speciaal soort marmer te zoeken.

‘Nou, dat weet ik nog niet,’ zei ik. ‘Ik heb net een baby gekregen.’

‘Kom op,’ zei Alex. ‘Jij en je zussen zijn er altijd bij. Je mag er niet eentje missen.’

Ik zei hem dat ik zou komen, als Men tenminste op Daisy kon passen.

Alex zei: ‘Tot zaterdag dan!’ En daar ging hij. Lang, donker en knap, joggend het bos in.

‘Was dat Alex Dalton?’ vroeg Laura toen ik naar haar toe strompelde. ‘Had hij het over Zach?’

Ik plaagde Laura de hele weg naar huis met het feit dat ze een oogje had op de broer van Alex. Vreemd genoeg nam ze het goed op. Misschien had ze er dan toch werk van gemaakt.

Ik wist het wel. Ik heb altijd al gemerkt dat Zach Dalton gevoelens had voor Laura.

## **Dinsdag 5 januari**

Ik heb besloten Nick nog een kans te geven.

Ik nam de trein naar huis vanmorgen en Nick stond op het station op me te wachten - net als vroeger.

We hadden een lang gesprek en Nick vertelde me hoe vervelend hij zich voelde.

‘Ik weet het, het is geen excuus voor mijn gedrag,’ zei hij. ‘Ik ga proberen het beter te doen. Nee, ik *ga* het beter doen!’

En toen vroeg hij me ten huwelijk.

Ik huilde van blijdschap. En oké, ik was ook een beetje geërgerd.

We zijn al jaren samen en uitgerekend *nu* doet hij een aanzoek. Nu, tien kilo zwaarder dan voorheen en met een compleet uitgescheurde gleuf na de bevalling.

### **Woensdag 6 januari**

Ik ben weer terug in Londen.

Eerlijk is eerlijk, het is fijn om een vers croissantje te kunnen kopen wanneer je dat maar wilt. Het is minder fijn om Helen weer te zien.

Het appartement is al zo klein. Nick, Daisy en ik passen er nog maar net in - om nog maar te zwijgen over alle babyspullen die ook al ontegenwoordig veel ruimte in beslag nemen. Met Helen die altijd langskomt kan ik hier amper nog ademen! Ze zit dan altijd aan de ontbijtbar te nippen aan een espresso met haar samengeperste lipjes.

### **Donderdag 7 januari**

Nick kan niet mee naar het Dalton Bal. Hij heeft een rol ergens in het noorden. Hij speelt een schoonmaker in een of andere soap.

Hij heeft maar één zin: ‘Dat kan gebeuren als je te veel chicken pie eet.’

Ik ben blij dat hij een rol heeft, hoor. Maar Nick lijkt er altijd tussenuit te knippen als ik hem nodig heb. Wat, met een drie maanden oude baby, feitelijk elke dag is.

Ik kan je garanderen dat als Daisy koorts heeft of vijf keer per nacht wakker wordt, Nick in Manchester zit.



Vanmiddag heb ik kerstkaarten zitten schijven, zogenaamd van Daisy. Ik sloeg een klein beetje door en besloot Daisy met elk cadeau op de foto te zetten. Toen viel ze in slaap en zagen de foto's er opeens een beetje vreemd uit.

De moeder van Nick kwam langs en vroeg me waarom ik in hemelsnaam een set badproducten rond een slapende baby aan het neerzetten was.

‘Helen,’ zei ik, ‘zou je alsjeblieft kunnen kloppen?’

Ik gok dat ze me niet verstond, want ze zei: ‘Ja, goed. Ik neem een decafé.’

## **Vrijdag 8 januari**

Vandaag probeerde ik de badkamer een beetje op te ruimen, ter voorbereiding op het Dalton Bal van morgen.

Ik heb geen make-up meer gebruikt sinds de geboorte van Daisy, dus het zal me benieuwen.

Ik heb de badkamer verdeeld in twee gedeeltes: het gedeelte van *voor* de zwangerschap en het gedeelte van *na* de zwangerschap.

*Voor de zwangerschap:*

Boem! Mascara, felle oogschaduw, glitter nagellak, gezichtsmaskertjes, wax strips, tampons en nog meer lekkere badspulletjes, gezichtsverzorging, enz.

*Na de zwangerschap:*

Maandverband dat groot genoeg is om een volle badkuip water mee te absorberen, spullen om mijn schaamspleet weer wat strakker mee te krijgen, een of andere band om mijn buikspieren terug in vorm te krijgen en chirurgisch ondergoed van rekbaar gaas.

Hoe kan zoiets natuurlijk als een zwangerschap en een bevalling je lichaam *zo* in de war schoppen?

### **Zaterdag 9 januari**

Ik was te moe om te poetsen. Daisy heeft vannacht in totaal drie uurtjes geslapen. Om eerlijk te zijn ben ik zelfs te moe om te douchen.

### **Zondag 10 januari**

Het Dalton Bal was vreselijk. Het was ronduit afgrijselijk.

Nieuwbakken moeders mogen niet verplicht worden uit te gaan! Zeker niet als het een chique plek betreft, waar verwacht wordt dat kleding vlekkeloos is en wenkbrauwen geëpileerd zijn.

In welke spiegel ik ook keek, ik bleef niets anders zien dan een doodvermoeide moeder. Ik zou willen dat ik meer make-up had gebruikt.

Ik heb een beetje roze teint (gewoon een bleke huid die snel verbrandt). Meestal is dat prima, maar nu had ik wel wat kleur kunnen gebruiken.

Mijn haar (mijn kapper noemt het niet-echt-blond en niet-echt-bruin) kon ook wel wat meer aandacht gebruiken. Het is eeuwen geleden dat ik highlights heb gehad en mijn krullen zijn uitgezakt. Het moet nodig geknipt worden.

Ik paste geen enkele feestjurk meer, dus ik droeg een zomerjurk met daaronder een panty en een soort shawl rond mijn nek.

Ik zat een paar stoelen verderop van Alex, die eruit zag alsof hij net terugkwam van een fotoshoot met Gucci. Hij droeg een zwart pak, zijn zwarte haren een beetje verwilderd maar toch stijlvol, en hij was netjes geschoren.

Ik vroeg hem hoe het ging met zijn hotel imperium en hij vroeg mij hoe het ging met het hardlopen.

‘Hè jakkes,’ zei ik. ‘Ik snap gewoon niet hoe iemand ruim veertig kilometer kan lopen.’

‘Een marathon is bijna drieënveertig kilometer,’ zei hij.

Ik vroeg hem of hij me misschien wilde dragen.

‘Luister, Juliette,’ zei Alex. ‘Trek je niets aan van Nicholas Spencer. Ik meen het, ik wil je helpen met trainen. Deze week ben ik in Londen. Jij ook?’

Ik moest hem wel vertellen dat Nick en ik nog steeds in het appartement van Helen wonen. Een vrijgezellenflat in het financiële district van Londen, bedoeld voor logeerpertijtjes en magnetronmaaltijden. Niet voor een stelletje met hun nieuwe baby.

Ik bedoel, we wonen niet *samen* met Helen. Natuurlijk niet. Dat zou ondraaglijk zijn. We betalen gewoon huur omdat zij de eigenaar is. Ze komt alleen heel vaak langs omdat ze vijf minuten verderop werkt, in Canary Wharf.

Later op de avond, toen ik terugkwam van het toilet, leunde Catrina Dalton over de schouder van Alex. Ze droeg een witte plooirok en rond elke vinger zat een diamanten ring.

Ze fluisterde iets over ‘Shirley Duffy’s meisjes’ en zei: ‘Als ik jou was, zou ik ver uit hun buurt blijven.’

Ik hoop echt dat Zach en Laura trouwen. Als dat gebeurt krijgt Catrina Dalton ons allemaal als schoonfamilie.

Inclusief Mam en Brandi.

Haha!

Terwijl ik aan de bar zat, begon de verschrikkelijke liefdadigheidsveiling.

Doug Cockett (plaatselijke zakenman en dronkenlap) was de gastheer.

Hij is eigenaar van Cockett Fitness, maar is dikker dan de gemiddelde darter.

Doug vertelde dat het een eer was om bij weer een Dalton liefdadigheidsevenement te zijn en vroeg Alex en Zach of ze op ‘mooie dames’ wilden bieden.

Zach zei dat hij dat zeker wilde doen en keek naar Laura.

Alex stak zijn handen in zijn zakken en zei: ‘Nee dank je, Doug. Betalen voor vrouwen is niet echt mijn ding.’

Toen Alex opstond om te vertrekken, pakte Catrina zijn mouw en zei: ‘Oh Alex, het is maar een grapje.’

Alex zei: ‘Zo zie ik het niet.’ Hij liep naar buiten.

Een paar giechelende meisjes werden vergezeld door hun dates en Zach liep met Laura het podium op.

Laura zag er prachtig uit. Haar haren lang, glanzend en blond. Ze droeg een getailleerde, zijden jurk tot haar kuit. Het is werkelijk niet te geloven dat ze van een moeder komt die denkt dat een legging een formeel kledingstuk is.

Brandi schoot ook het podium op. Dat hoefde niemand haar te vragen. Zij droeg een jurk die eruitzag alsof hij gekrompen was in de wasmachine en daarna in een bad vol met glitters was gevallen.

Mijn zusje is van nature blond, maar dat is niet blond genoeg voor haar. Daarom zet ze er altijd nog wat extra highlights bij.

Ze lijkt echt *zo* erg op mijn moeder. Ze is luidruchtig, drinkt veel en vecht graag met mannen (waarvan ze ook altijd wint).

Ik probeerde er tussenuit te knijpen, maar Doug was sneller.

‘JULIETTE DUFFY! WAAR DENK JIJ HEEN TE GAAN?’

Ik zei dat ik dit jaar niet mee wilde doen met de veiling omdat Nick er niet bij kon zijn, maar dat kon Doug niets schelen. Hij liet de hele zaal roepen: ‘Juliette! Juliette!’

Dus ging ik maar.

Ik droeg een grote, blauwe zwangerschapsjurk en bruine laarzen met modder. Niet dat ik die graag wilde dragen, maar mijn voeten waren te opgezwollen voor hoge hakken.

Ik had knalrode wangen en pluizig haar met een enorme uitgroei - al met al was ik niet veel meer waard dan vijf euro. Eigenlijk nog wel minder dan dat.

Ik stond een beetje tussen Kate Thompson - professioneel tennisster - en Laura in te staan. Laura, mijn zus, werd vroeger op school prinsesje genoemd.

Verderop in de rij stond Brandi. Ze kamde met haar vingers door haar haren.

Zoals altijd boden de meeste mannen op Laura. En, zoals altijd, leek ze daar heel verbaasd over te zijn.

Zach was de concurrentie te slim af door meteen boven de vierhonderd te bieden. Hij riep er vrijwel direct achteraan: 'Ze is uiteraard veel meer waard dan dat!'. Iedereen applaudisseerde.

Brandi deed het ook niet slecht. Haar date bood op tegen een jongen waar Brandi ooit een one-night stand mee had gehad. Ze eindigde met een kleine tweehonderd euro.

Toen ik aan de beurt was, legde Doug zijn bezwete arm om mijn schouder en zei: 'Juliette is vanavond wellicht niet op haar best, ze heeft tenslotte net een baby gekregen. Haar vriend kon er helaas niet bij zijn vandaag, dus laten we een beetje lief zijn voor haar. Dit oude meisje is echt nog niet afgeschreven hoor, jongens!'

Daarna vroeg hij me wanneer ik ging trouwen.

‘Snel!’ zei ik terwijl ik mezelf dwong te glimlachen.

Uiteindelijk boden er drie oude mannen op mij, uit medelijden.

Ik ben zo blij dat ik Nick heb. Echt waar.

## **Maandag 11 januari**

Helen kwam vandaag vroeg langs.

We lagen zelfs nog in bed.

Nick trok een kussen over zijn hoofd en deed alsof hij sliep.

Helen zei: ‘Jul-iette. Was het Dalton Bal leuk, liefje? Ik kon het helaas niet redden. Moest werken.’

Dat was het moment waarop ik wist dat er iets aan de hand was. Ze noemt me nooit liefje.

Ze keek me met haar grote, blauwe ogen aan en zei dat ze iets verontrustends had gehoord. Ze had gehoord dat Zachary Dalton een groot bedrag had geboden op mijn zus, Laura.

Ik zei: ‘Wat?’

‘*Pardon,*’ zei Helen, terwijl ze haar ogen sloot alsof ze hoofdpijn had.

Toen ondervroeg ze me over Laura en Zach - of ze een stelletje waren, hoe serieus het was, enzovoorts.

Ik zei haar dat het haar niets aanging.

Blijkbaar wordt er geroddeld hier in het dorp. Ze vinden het blijkbaar niet kunnen dat Zach en Laura samen zijn.

‘Gezien Laura’s achtergrond,’ vulde Helen aan.

Ik zei dat Laura dezelfde achtergrond had als ik. Ze was opgegroeid in een mooi, groot huis op het platteland en was nergens op uit.

Oké, oké; de benedenverdieping van dat grote huis is een kroeg. Maar - om het goed te praten - die kroeg is wel een gezinsvriendelijke plek met goed eten.

Bijna fluisterend zei Helen: ‘Maar je jongere zusje was toch al heel jong zwanger...’

En toen kwam het allemaal uit - Catrina Dalton had Helen gisteren gebeld. Ik wist niet dat ze bevriend waren, maar blijkbaar runnen ze samen een liefdadigheidsinstelling.

Catrina scheen ontzettend bezorgd te zijn om Zachary. Ze zag Laura als een afleiding en wilde juist dat hij op zoek ging naar een serieus en verstandig iemand.

Ha!

Laura is verstandiger dan wie dan ook. Ze houdt al haar uitgaven bij, heeft drie verschillende spaarrekeningen en studeert voor haar tweedegraads.

Ik heb Helen gezegd dat ik gewoon blij ben voor ze. Ik zou zo iets nooit in de weg gaan staan. Dat zou sowieso niemand mogen doen!

‘Dus je wilt dat er geroddeld wordt over je zus?’ vroeg Helen.



Ik vertelde haar dat mensen altijd roddelen over onze familie. Met een moeder als de onze zijn we dat wel gewend.

‘Je moet haar op zijn minst waarschuwen,’ zei Helen. ‘Catrina Dalton is er *niet* blij mee. Geen enkele relatie werkt wanneer een moeder er niet blij mee is.’

Ik zei dat Helen mij eerst ook niet mocht.

‘Eh... ja,’ zei Helen. ‘Maar toen gebeurde dat ongelukje, dus...’

Soms gaat Helen *echt* te ver.

Ik riep: ‘Je mag Daisy nooit meer een ongelukje noemen!’

Nick schreeuwde vanuit de slaapkamer: ‘Inderdaad, Mam. Dit gaat echt te ver.’

Helen keek een beetje gepijnigd. Toen zei ze: ‘Ik bedoel te zeggen dat er soms bepaalde dingetjes zijn die je gewoon moet accepteren.’

‘Nou, misschien leert Catrina Dalton Laura vanzelf te accepteren,’ zei ik. ‘Ze kan het echt veel slechter treffen, hoor. Laura is mooi, lief en een echte dame.’

Helen perste haar lippen samen (zoals ze altijd doet wanneer ze boos wordt).

Helen schreeuwde dat Catrina haar gevoelens zeer duidelijk had gemaakt. Toen vertrok ze. Ze mompelde nog iets over dat zij praktisch mijn hele bruiloft plande en ze er geen dankbaarheid voor terug kreeg.

Ik schreeuwde dat ze er dan maar lekker mee moest stoppen. Ik zit toch niet te wachten op foto's van Vogue-modellen in turquoise trouwjurken en hun felgekleurde, plastic trouwringen.

Toen ze weg was, kwam Nick weer tevoorschijn vanuit de slaapkamer. Hij vroeg me of er cola in de koelkast stond.

Ik moet er altijd om lachen als hij serieus probeert te zijn met zijn ontplofte en warrige haren.

Ik vertelde hem over het bal en hoe Catrina Dalton tegen Alex had gefluisterd over ons 'Duffy-meisjes'.

Ik heb hem alleen niet verteld dat Alex me wilde trainen.

'Die Daltons zijn gestoord,' zei Nick. 'Trouwens, Daisy slaapt.'

Ik vroeg of hij haar ademhaling had gecontroleerd.

Hij rolde met zijn ogen en zei: 'Ja. Kom hier.'

En toen zoende hij me - zoals hij altijd deed.

Opeens was het net als vroeger.

Ik was vergeten dat hij zo goed kon zoenen.

Hij fluisterde: 'Ik ben nog steeds dol op je, Julesy. Ondanks dat je een paar kilo aangekomen bent.'

Ik gaf hem boos een klap op zijn arm, maar hij kon er alleen maar om lachen.

Hij had er zin in. Dat was te voelen.

We gingen met elkaar naar bed en al snel besepte ik me hoezeer ik hem gemist had. Het was zo fijn om dicht bij hem te zijn. Hij duwde me tegen de bank en ging er helemaal voor. Dit was zo anders dan de laatste tijd.

Ik had wel verwacht dat ik snel zou komen, maar hij kwam eerder. En toen hij dat deed, kreunde hij en liet zich bovenop me vallen.

Meestal zegt hij ‘oh Julesy’ als hij komt. Maar vandaag zei hij iets anders. Ik weet niet helemaal zeker wat precies.

Toen draaide hij me om, stak zijn hand tussen mijn benen en hielp ook mij te komen.

We lagen op de bank met onze armen om elkaar heen.

Het voelde heel fijn, maar toch kon ik er maar niet achterkomen wat hij precies had gezegd.

En het was zeker niet mijn naam.

## **Dinsdag 12 januari**

Nick zou me nooit bedriegen. Dat zou hij *nooit* doen. Ik bedoel, vroeger misschien wel. Maar we hebben nu een baby.

Ik mag niet piekeren, zeker niet wanneer ik moe ben.

Ik ben gewoon paranoïde. Ik verbeeld het me.

## Woensdag 13 januari

Ik belde Laura om over de bruiloft te praten.

Ze had er niet echt oren naar, want ze maakte zich klaar voor haar date met Zach. Hij zou haar meenemen op een rondvaart over de Theems.

Toen belde ik Althea, maar zij schreeuwde dat je nog beter je geld weg kon gooien dan te gaan trouwen.

‘Maar jij bent getrouwd!’ riep ik.

‘Ja, dat deed ik alleen maar voor het feest.’

Ik vertelde haar dat ik gisteren seks had met Nick en dat ik dacht dat hij iets vreemds zei.

‘Mannen zijn altijd vreemd als ze seks hebben,’ zei Althea. ‘Kijk maar naar de porno die ze kijken. Misschien is Nick daarom nu zo'n eikel. Je hebt gewoon niet genoeg seks.’

Dat zou best eens kunnen kloppen.

Ik ben maar een stukje gaan hardlopen, ook al was het behoorlijk koud.

Ik wilde een uur non-stop joggen. Maar na vijftig minuten hield ik het niet langer vol en eindigde ik leunend op mijn knieën. Ik hijgde als een postpaard en dacht dat ik moest kotsen. Ik liep tien minuutjes, jogde nog een minuut of drie, liep nog een stukje en jogde toen het laatste stuk terug naar het appartement - voor het geval dat Nicks moeder me vanuit het raam in de gaten hield.

Er trilde van alles aan mijn lijf terwijl ik rende, ook het gedeelte tussen mijn benen (dat was nieuw).

Ik denk dat je het echt langzaam op moet bouwen. Het heeft geen nut geblesseerd te raken.

Gewoon rustig aan.

### **Donderdag 14 januari**

Alex kwam vanavond langs en nam me mee om te gaan trainen.

Ik schrok me wild toen ik zijn stem door de intercom hoorde, want ik was hier totaal niet op voorbereid. Ik had net kip in zwarte-bonensaus op, wat gebakken rijst, pittige varkensribbetjes en een halve bak Ben en Jerry's ijs. Maar ja; ik kon hem ook niet zomaar afwijzen.

Nick was duidelijk jaloers, maar hij gromde een 'oké' toen ik Alex naar het appartement liet komen. Hij moet zich echt leren vermennen. Ik mag best mannelijke vrienden hebben, hij heeft tenslotte ook genoeg vrouwelijke vrienden die al zijn Facebook berichtjes *liken*.

Ik schaamde me wel een beetje, want mijn hardloopoutfit bestaat momenteel uit een grijze joggingbroek met witte vlekken (die er met geen mogelijkheid uit gaan in de was). Waar komen al die witte vlekken toch vandaan wanneer je een baby hebt? Is het spuug? En zo ja, hoe komt het dan op je benen terecht?

Toen ik mijn hardloopkleding aantrok, dacht ik: ‘Dit wordt een absolute nachtmerrie. Alex is echt *zo* fit. Die man loopt bijna dag en nacht!’

Maar uiteindelijk viel het mee. Hij was heel aardig en we hebben zowel veel gewandeld als gerend.

Eerst zeiden we allebei niet veel - in mijn geval kwam dat deels doordat ik buiten adem was. Maar na een tijdje raakten we aan de praat.

Ik vroeg Alex naar zijn familie en het hotel. Daarna vroeg ik naar het Dalton landgoed, en of de geruchten waar waren; dat hij zijn huis in Great Oakley dit jaar zou gaan verkopen.

Hij zei dat ik te veel naar roddels luisterde.

‘Ik dacht dat je er misschien slechte herinneringen aan overgehouden had,’ zei ik.

‘Ik denk bijna nooit aan de brand,’ zei Alex. ‘Althans, nu niet meer.’

‘Jemima komt vaak bij je langs,’ zei ik. ‘Vindt ze Great Oakley leuk?’

‘Ze vindt het een leuk dorpje,’ zei Alex. ‘Maar ja, welke zevenjarige zou dat nou niet vinden? Er zijn hier zoveel bossen en rivieren. Ze heeft het alleen minder naar haar zin bij onze moeder. Zach en ik zitten meer op haar golflengte.’

‘Jullie zijn twee goede broers voor haar,’ zei ik. ‘Ik vind het altijd zo lief om jullie twee met haar te zien.’

‘Ik geniet ervan om haar mee op sleeptouw te nemen in Great Oakley,’ zei Alex. ‘Het herinnert me aan mijn eigen jeugd hier.’

Dat verbaasde me omdat Alex als kind nooit zo gelukkig leek.

Zach was altijd heel vrolijk, maar Alex was serieuzer. Niet echt teruggetrokken maar gewoon heel nors. Mensen durfden nooit echt in zijn buurt te komen, laat ik het zo zeggen.

Ik gok dat hij en Zach verschillende vaders hebben.

Ik vroeg hem hoe Jemima het op school vond. Ze zit op één van die dure privéscholen in Londen. Dat moet haast wel eenzaam zijn.

‘Ze leert op eigen benen te staan,’ zei Alex. ‘Net zoals Zach en ik. Kindertijd bestaat niet alleen maar uit lol en plezier.’

Alex en Zach gingen naar Windsor College. Een school die staat voor vertrouwen, doorzettingsvermogen, tolerantie en integriteit.

Wij Duffy’s gingen naar Oakley Primary. Die school staat vooral bekend om zijn aardappelpuree en tafels vol met stukjes kauwgom.

‘Maar voelde jij je nooit eenzaam?’ vroeg ik.

‘Soms wel,’ zei Alex. ‘Maar ik ben er hard van geworden.’

Ik vroeg hem of hij zich herinnerde dat we als kind in het bos speelden.

Alex keek heel serieus en zei: ‘Natuurlijk.’

Toen we terugkwamen bij het appartement, sloeg Alex zijn armen over elkaar en fronste. ‘Tot ziens, Juliette. Ik zie je volgende week.’

En daar ging hij.

Nick was bloedchagrijnig toen ik binnenkwam en vroeg me hoe die *mooboy* überhaupt kon rennen met een gouden lepel tussen zijn billen.

### **Vrijdag 15 januari**

Sadie kwam vandaag langs om te trainen en te praten over marathon-outfits.

Ze was behoorlijk boos dat ik zonder haar was gaan joggen - vooral toen ze erachter kwam dat ik met Alex was gegaan.

‘Je *weet* dat Catrina een modellenbureau heeft,’ jammerde ze. ‘Als ik met Zach of Alex ga, dan komt die fotoshoot vanzelf op mijn pad!’

Ik gaf niet toe aan haar emotionele chantage. Ze heeft me al zoveel trainingen in de steek gelaten - hoe kan ze nou verwachten dat ik haar op het laatste moment bel?

Sadie zag er goed uit, maar dat doet ze eigenlijk altijd. Haar gezicht is even mooi en rond als de maan en ze is één van die vrouwen bij wie alles staat.

Nick noemt haar *pannenkoekhoofd*.

Toen we ons gingen omkleden, vroeg ik Sadie hoe vaak een stel volgens haar seks zou moeten hebben.



‘Ik doe het wanneer ik wil dat hij iets voor me koopt!’ zei ze. Toen giechelde ze om haar eigen grap. Althans, in haar geval is het altijd maar voor de helft een grap, de rest is waarheid.

Sadie vroeg hoe vaak Nick en ik seks hadden.

Ik zei haar dat het niet vaak gebeurde.

‘Ik had altijd een bepaald beeld van hem,’ zei Sadie. ‘Ik zie hem er wel voor aan dat hij zichzelf bekijkt in de spiegel tijdens de daad.’

Gelukkig heeft hij dat maar één keertje gedaan.

## **Zaterdag 16 januari**

Dit was echt de meest beschamende dag ooit. OOIT.

Mijn hemel. Mijn hemel! Ik durf het amper op te schrijven.

Vandaag hadden we de verjaardagslunch van Helen (dat is op zich al erg genoeg). Maar wat nog erger was, was dat het gehouden werd bij Bill en Penelope Dearheart.

Bill en Penelope hadden Nick al ‘veel te lang’ niet gezien. Althans, in de wereld van Helen moet Nick zijn gezicht regelmatig bij haar vrienden laten zien. Niemand weet waarom. Hij praat ook nooit echt aardig over haar. Maar goed, Helen en Penelope regelden een ‘simpele verjaardagslunch’ waar zowat de hele straat van mee had kunnen eten.

De Dearhearts’ wonen in een grote boerderij aan het eind van een modderig tractorpad.

Het heet *The Vicarage* - de pastorie - en heeft een enorme serre en een tuin vol lavendelstruiken.

Je kunt er eigenlijk alleen per Land Rover komen, dus mijn autootje had nogal moeite met het modderige pad.

Penelope Dearheart begroette ons bij de grote eikenhouten voordeur met een geforceerde glimlach.

Ze is een kleinere, blonde versie van Helen - perfect verzorgd, perfect opgemaakt en perfect geparfumeerd.

En net als Helen heeft ze van die dunne, trillende lippen waardoor ze standaard boos kijkt.

Bill was zijn gebruikelijke luide en onbeschofte zelf. Zijn hoofd is groot en vierkant en zijn lach oorverdovend.

Toen Penelope ons mee naar binnen nam, stormden haar twee gekke inteelt honden, Sergeant en Horatio, vanuit de tuin naar binnen.

Ze waren zo groot als Shetlanders en stormden door het huis. Ze stootten een flesje met geurstokjes om en liepen een antieke stoel omver.

Sergeant kauwde op een knoestig exemplaar van *Period Home* en Horatio had duidelijk modder gegeten.

Als die twee een menselijk gezicht hadden, dan zouden ze ongetwijfeld scheel kijken en grijnzen.

Penelope schreeuwde naar hen alsof het haar kinderen waren.

‘Hoe vaak heb ik jullie *gevraagd* hier voorzichtig te zijn?’

Toen stuurde ze de honden de tuin in en kondigde aan dat we in de serre zouden eten, zodat we konden genieten van het prille lentezonnetje dat door de wolken piepte.

Ik was totaal niet op mijn gemak.

Al helemaal niet meer toen Penelope vertelde dat de wijnglazen antieke familiestukken waren.

Daisy zat in de draagdoek en probeerde steeds van alles te pakken. En hoe meer ik de antieke glazen bij haar wegield, hoe meer ze die juist wilde hebben.

Ik was zo druk met het verplaatsen van de wijnglazen, dat ik niet merkte dat Daisy een groot blok Stilton (een brokkelige kaas) pakte en in haar mond stopte. Toen kuchte ze half en spuugde ze de blauwe kaas uit over het witte tafelkleed, het beige tapijt en het bord van Penelope.

Ik probeerde het een beetje op te ruimen en bleef mezelf maar excuseren.

De lippen van Penelope en Helen werden steeds dunner.

Toen (waarom doet ze dit altijd op het SLECHTSTE MOMENT?) liet Daisy de langste en luidste scheet ooit. Het klonk als een voorbij denderende trein.

Iedereen deed alsof ze het niet gehoord hadden. Wat het nog grappiger maakte, trouwens.

Ik verontschuldigde me opnieuw en ging Daisy verschonen, maar toen werd Penelope helemaal gek.

‘NIET in het toilet beneden, alsjeblieft. Die wordt verbouwd. Gebruik de badkamer boven maar.’

De badkamer boven had zo'n vrijstaand bad met Victoriaanse kranen. Maar het had geen vuilnisbak voor de vuile luier.

Daisy hilde. Ik draaide steeds verder door.

Ik besloot om de luier in de kinderwagen beneden te verstoppen. Beetje smerig, maar ik bedacht me dat ik hem dan thuis wel weg kon gooien. Daarna liep ik terug naar boven om mijn handen te wassen.

Toen Daisy en ik terugkwamen in de serre, gingen de honden helemaal uit hun dak in de tuin. Geen idee waarom.

‘Oh nee, Bill,’ zei Penelope. ‘Wat is er nu weer?’

Ik kreeg meteen een slecht voorgevoel.

Plotseling kwam Sergeant richting de serre gerend met de poepluier van Daisy in zijn bek.

Penelope zei: ‘Ik geloof dat hij een...’

‘Het lijkt op een... *luier*,’ zei Bill.

Er viel een vreselijke stilte.

Alles vertraagde.

Horatio achtervolgde Sergeant en probeerde de luier uit zijn bek te trekken. Sergeant liet niet los. De luier werd verscheurd en de stront van Daisy knalde tegen de ramen van de serre.

Nog steeds die vreselijke stilte.

Er hing een soort donkerbruine wolk boven de lunchtafel.

Niemand wist zich een houding te geven, maar Helen wel. Zij keek me met een woedende blik aan.

Er werd niets gezegd en we besloten allemaal verder te lunchen en te doen alsof er geen kak op de ramen van de serre zat.

Penelope versnelde de lunch en diende in sneltreinvaart het ene na het andere gerecht op: salade met walnoot en Stilton, Beef Wellington en crème brûlée. Daarna zei ze dat er geen tijd meer over was voor het dessert met kaasplankje en dat zij en Bill weg moesten.

‘Waarheen?’ vroeg Bill.

Penelope siste: ‘Nou, *die ene* afspraak!’. Ze klonk een beetje als een brandblusser die afgaat.

Toen we weggingen, pakte Helen mijn arm en zei: ‘Dit wil ik nooit meer meemaken. Vertel niemand over deze lunch. Nooit.’

Ik kwam thuis, belde mijn moeder en vertelde haar over de lunch.

Ze lachte tien minuten lang zonder te stoppen.

Kreeg daarna Pap, Laura en Brandi aan de lijn en vertelde ook hen het hele verhaal.

Ook zij lachten tien minuten lang zonder te stoppen.

Daarna rende Mam naar beneden en vertelde het aan iedereen in de kroeg.

## Zondag 17 januari

Daisy viel vanmiddag in slaap op de bank. Ik durfde haar niet in de wandelwagen te leggen - ze raakt helemaal overstuurd als ze gewekt wordt. Dus ik zat binnen en kon niet naar buiten om boodschappen te doen.

Ik vroeg Nick om melk te halen voor Daisy op weg naar huis. Hij kocht:

Vier Italiaanse biertjes

Een grote zak nacho chips met zure room

Een Spaanse vleesschotel

Een pak halfvolle melk

Toen ik Nick vroeg naar *flesvoeding* voor Daisy, keek hij me wezenloos aan.

‘Ze mag nog geen melk uit een pak drinken,’ legde ik uit.

Hij zei dat hij geen 'babyvoeding deskundige' was en geen idee had wat ze nodig had.

Daarna ging hij op de bank zitten, at alle nacho chips en de vleesschotel op en dronk een Italiaans biertje terwijl hij Daisy op zijn knie liet stuiten.

Helen zat in de keuken en deed alsof ze op haar laptop werkte.

‘Nicholas zou de boodschappen niet hoeven te doen,’ mompelde ze. ‘Hij werkt al hard genoeg.’

Ha!

Het enige wat Nick vandaag heeft gedaan is lunchen met een (directeur)vriend van zijn werk.

Ik zei tegen Helen dat de tijden veranderd waren en dat Nick gewoon zijn steentje moest bijdragen. En trouwens, ik kon het huis niet uit dankzij Daisy, dus het was niet anders.

‘Dat is nu precies wat ik bedoel met routine,’ zei Helen. ‘Jij laat die baby de regels bepalen.’

‘Nee Helen, jij bepaalt de regels hier,’ zei ik. ‘En dat terwijl je hier niet eens woont!’

Het maakt me intussen niet meer uit. Ik val te pas en te onpas tegen haar uit. Ze heeft me het hele fiasco bij de Dearhearts’ toch nog niet vergeven.

Oh hemel! We moeten verhuizen!

## **Dinsdag 19 januari**

De wonderen zijn de wereld nog niet uit, want Sadie kwam vandaag naar de training.

Ze droeg een stijlvolle hardlofoutfit en een bijpassende zonnebril.

Ik denk dat ze hoopte Alex te zien, want ze zei: ‘Oh, ben je vandaag alleen?’

Nick snoof: ‘Waar doe je auditie voor, Sadie? Minst overtuigende atleet? Je komt absoluut niet geloofwaardig over.’

Sadie vuurde terug: ‘Niemand heeft mij ooit ingeruild voor een animatie, hagedissenjongen.’

Nick zijn grote rol in Star Trek werd vorig jaar ‘herwerkt’. Het computeranimatie team veranderde hem in een reptielachtige soldaat en al zijn tekst werd geschrapt.

Sadie weet altijd precies wat ze moet zeggen.

Nick mompelde iets als ‘pannenkoekhoofd’.

Sadie en Nick haten elkaar. Ze gingen naar dezelfde theaterschool en hebben elkaar nooit gemogen.

In feite ontmoette ik Nick voor het eerst op een feestje waar Sadie me mee naartoe nam. Ze wees naar Nick en zei: ‘Zie je die knappe acteur daar? Hij is de grootste lafbek die je ooit zult ontmoeten.’

Terwijl ik mijn hardloopspullen aantrok, stak Sadie haar kont naar achteren en zei: ‘Weet je, ik had atleet moeten worden. Het past bij me, vind je niet? Ik kan eeuwig blijven rennen. Gewoon, voor altijd blijven rennen.’

Toen keek ze me aan en zei: ‘Je hebt echt een sport bh nodig.’

Tijdens het hardlopen begonnen we te praten over baby’s en zwangerschappen en zo.

Sadie vroeg hoe Nick was bij Daisy’s geboorte.

Ik vertelde haar dat hij doodsbang was en de helft van mijn bevalling buiten liep om alle mentale, vrouwelijke *shit* aan te kunnen. En na de bevalling nam hij al mijn voorgeschreven pijnstillers in tegen zijn kater.